

אביב בארץ

אני די אוהב את האביב בררר כלל. אבל הכי הרבה אני אוהב אותו בנלל קול ישראל. אחריה הצהרים הקריון אמר שעכשיו תשמעו מהריח שירים ישראלים. ושרו שם, קול דודי הנה זה בא, ו"לכה דודי" ו"דודי לי ואני לך" ו"מה דודך מדוד" ו"אל נינת אנו" ועוד שירי דודים ודורות.

פטריוטים

הנעלים שלי נקרעו לנמרי. נכנסתי לחנות לקנות נעלים. "תן לי נעלי קרפ", אמרתי לבעל-החנות. יש לי משהו מצוינן, מיוחד בשבילך, אמריקאי, אמר בעל-החנות. הוא הלביש לי זוג נעלים על הרגל. הן היו מכוונות וצרות. העור היה שדוף וסדוק כמו קלף. האצבעות שלי כמעט התפוצצו. אמרתי לו מה המצב, "זה כלום", אמר, "בקיון זה מתרחב. כדאי לקחת יותר צר מה אתה אומר על הרציחות האלה בנבלו? צריך לעשות מלחמה."

הספליצ

איש אחד נירל מפלצת. כל יום המפלצת היתה הולכת לאטליו ונגבת בשבילו בשר. הקצב פחד ממנה פחד מוות. המפלצת היתה מביאה לאיש גם נעלים ובגדים וכסף וסבון, בשביל להתרחץ. כולם פחדו ממנה. הם אמרו שהאיש נירל מפלצת בביתו. האיש אכל והשמין כמו חזיר. המפלצת המשיכה להביא לו בשר. האיש נהיה חזק כמו פיל. כולם היו מפנים לו דרך ברחוב. פחדו ממנו פחד מוות. הוא היה שודר וחומם מכל הבא ליד, מפני שכולם פחדו ממנו. מפני שהיתה לו מפלצת בבית. והוא היה נורא עצוב. מפני שהיה לו טבע סניטימנטלי. פעם אחת מישוהו לא פינה לאיש דרך ברחוב, או האיש השכיב אותו במכה אחת והוריד ממנו את השעון. "מפכה", אמרו האנשים, "הוא לא אשם. הוא נירל מפלצת בבית, ועכשיו הוא לא יכול להשתלט עליה."

רמב"ם ריקים מצויד — וקופתה של סולל בונה ריקה מדולארים תורכיים. קרוב ל" וודאי שהיא לא תרצה להסתכך במשפט ממושך, תאלץ להודות בחרפתה, להיכנע לתורכים ללא תנאי.

הג האזו

הדינים והחשבונו של משטרת ישראל נב" דלו עד כה מאלה של משטרת אחרות ב" פרט קטן: בישראל לא היו כמעט מקרי התאבדות בעזרת גאז ביטול. פשוט לא היה מספיק גאז.

אולם הדבר ששימח את כחולי-המדים, צער מאות אלפי עקרות בית שקנו כירי" גאז, הצטיידו במיכלים מיוחדים, נאלצו לש" מור על המכשירים היקרים כקישוטים ל" מטבח. אמנם בארץ היו שלוש חברות לאס" פקת גאז, אך כדי להשיג את האד היקר היו דרושים שפע של ויטאמין פ' וסבלנות — דברים שגם בהם קיים מחסור בישראל.

350 שנה. השבוע היה דומה כי בעיית הגאז נפתרה אחת ולתמיד. נציגי ציבור ו" מוזמנים התכנסו בקרבת מגדלי הענק של בתי-הויקוק החיפאים, והנהלת חברת אמ" שראגאז הציגה לפנייהם את מפעלה החדש: מפעל להפקת גאז מפסולת-נפט, המצוייד ב" מיכלי-אחסנה, בעלי קיבול של 18 אלף גא" לונים כל אחד.

האורחים שמחו בשמחתן של עקרות-ה" בית. הם סקרו את המיכלים הנוצצים, היש" בו ומצאו שאילו הוקם מיכל כזה במטבח רגיל היה מספק את צורכי בעלי למשך 350 שנה. אולם הם שכחו פרט קטן: ה" מפעל החדש יספק אמנם את התצרוכת ה" ישראלית בהווה, אבל בעתיד, כאשר תגדל התצרוכת עלול המצב לשוב לקדמותו, לש" מח את השוטרים, להעכיר את רוח המבש" לו.

עדות

קוצו של יוד

בפני בעיית-העדות בארץ לא עמד עד כה שום קדוש. היא הורגשה לא רק במעברות ובשכונת-העבודה — היא חדרה גם לקודש הקודשים של העניינים הקדושים הרבנות ה- ראשית.

הגולה הוא שמשרי-הדתות ממנה, בהמל" צת הרבנות הראשית, רב לכל עדה בישובי הארץ, מלבד שלוש הערים הגדולות: האשכ"ז נזים מקבלים רבי אשכנזי, הספרדים — רב ספרדי, אולם נראה כי הרבי האשכנזי יודע את מלאכת הקודש יותר מן הרב הספרדי. היות והוא הוא המוסמך לחתום על הענ- דות-הנשואין ושאר בליל המסמכים — אפי" לו אם החופה הוצבה על ידי רב ספרדי.

מלבד זאת מתבטא הדבר גם בסכמיי המשכרות: הרבי מקבל 150 ל"י לחודש, שעה שלרב ניתנת רק הקצבה זעומה של 30—50 ל"י.

זכרונות נעימים. לאור קיפוח זה, אשר משרד הדתות אחראי לו לא פחות מן הרבנות הראשית, נזכרה אגודת-הרבנים ה- ספרדים, שהוקמה לפני שנתיים, בימים ה"

(המשך עמוד 6) מזה של הצעירים. לבסוף הגיע היום ה" גדול: הם סיימו את האימונים בהצלחה, שבו הביתה, חיכו לצו שיצמיד אותם אל מרחביהם.

הצו לא הגיע. במקומו באה, לפני שבועיים, סטירת לחי מצלצלת: משרד" הבטחון הודיע לאירגון-חברי-ההגנה כי מ" סיימי-האימונים לא ימונו כמפקדים בהגנה המרחבית. הם יוחזרו ליחידותיהם — ב" דרגותיהם הקודמות.

בוה נסתם הגולל על שאיפת-ההתנדבות. מפעילי הוידוקות לא יוסיפו עוד לשטות. חזוננים לפני מפעילי התותחים הכבדים. הם ישחקו — אך שתיקתם תהיה ספוגה עלבון צורב.

המשק

ישר לתך הכיס

יווני אחד מכניס לכיסו עשרה תורכים. יהודי אחד מכניס לכיסו עשרה יונים.

אימרה זאת היתה מפורסמת במרחב, הוכחה פעמים רבות כאמת. אולם החודש נהפכה הקערה על פיה: התורכים הכניסו לכיסם את סולל בונה — החברה הקבלנית בעלת הממדים הממלכתיים, שהכניסה לכיסה, לדברי מנהליה, את כל המשק הישראלי. סולל בונה לא היתה אשמה, לפני שנתיים וחצי, כאשר הציעה לה חברה קבלנית תיר" כית חווה להקמת מבנים אסטרטגיים ב" תורכיה, נתמלאו מנהליה התלהבות, החי" בהכנות גדולות. מוסכי סולל בונה בגבעת רמב"ם שרצו ענקי פלדה: באגרים, טרק"ט טורים, דחפורים, עשרות פועלים מיוזעים שיפצו את המכונות, התקינו אותם למש" לוח צפונה. עשרות פועלים אחרים, מימתים להפעלת ציוד כבד, וישובו על המזודות, השתעשעו בחלומות וחרודים על האקליב הנות של אנאטוליה ועל משכורת שמנה במטבע זר, שתהיה פטורה ממס הכנסה.

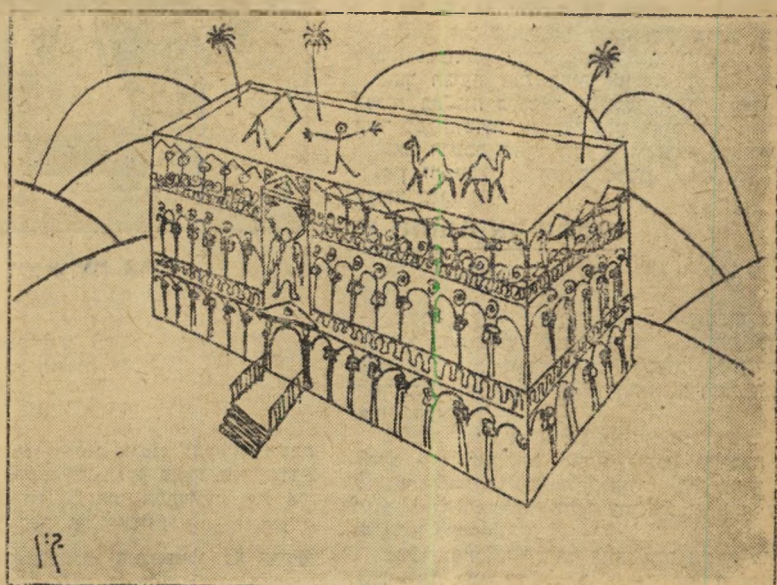
מציאות מרה. גם זמנם של מנהלי סולל בונה היה פנוי לחלומות. הם חלמו על החזרת ימים קדום, בהם בנתה חברתם בסיסים ושדות-תעופה בריטיים במרחב. נראה כי חלומותיהם הפריעו להם לראות את המציאות, שהתבטאה בסעיפים יבשים של רחוק: המכונות הכבדות הפליגו צפו" נה בטרם-עת, בעוד החווה עם התורכים חתום בראשי-תיבות בלבד.

החברה הקבלנית התורכית חיכתה רק לזאת. ברגע בו נמצא הציוד היקר בכיסה (או במחסניה), החלה היא דוחה את ביצוע העבודות מיום ליום, מנסה לכפות על סולל בונה תנאים משלה. נציגי החברה הישראלית התרוצצו על פני המשרדיכ ב" אנקרה, תבעו, דרשו, איימו. הכל היה לטוא: הקלפים נמצאו בידי התורכים.

ביתנים מוסיפים הפועלים המקצועיים לשבת על מזודותיהם. המוסכים של גבעת

• דוד הכהן שאמר זאת בפירוש בנאום שנשא בזמנו בחיפה.

את קין

הקין לפאר! תחי החקיציות!

על הסכם שהפך אותם שותף של יומן כרמל.

לפי הסכם זה, תשלם התאחדות בעלי בתי-הקולנוע את כל המשכורת וההוצאות של היומן, בעוד שהחברה עצמה תקבל את הכנסות-הפרסומת. כל עשרה שבועות ייי" רך מאזן, יחולק הרווח (30% לבעלי בתי-הקולנוע) או ההפסד (100% על בעלי בתי-הקולנוע). יומן כרמל יופיע כל שבוע, נציג בעלי בתי-הקולנוע, שיצורף למערכת ה" יומן: יעקב דוידון, בעל גוף-רינה ובית-העט תל-אביבאים, מאי החיפאי.

כדור אינדיאני. הקרבן האמיתי של העלילה הוא יומן גבע. שהכדור האינדיאני פגע בגבו: הוא נשאר לפתע בלי שיק, פרט לבתי-הקולנוע הבודדים שאינם מאור" גנים. גבע להם על זכותו להופיע כל שבועיים, להגביל את כרמל לשבועות ה" אחרים.

אמר השבוע נציג גבע, כששמע על ההס" כם: "איני יכול להאמין שזה נכון..."

עיריות

התנגשות בלילה

דומה כי עיריית רחובות נולדה במול" בישי. עוד כשרם הגיע למלוא היקפו משפט" השחיתות העלול למוטט את יסודותיה (העו" לם הזה 859 ואילך), וכבר זכתה היא להיות במה לשערוריה חדשה.

השערוריה התחוללה השבוע, כאשר נער" כה אסיפת עובדי העירייה, בה נדונה שביתת חבריהם בפתח-תקוה. נחום ראובני, מזכיר אגודת-הפקידים בהסתדרות הכללית הופיע במקום, שפך על השוכתים אש וגופרית מי" לוליות, דרש שלא לתמוך בהם. אולם הוא נתקל בהתנגדות מאורגנת מצד פועלי-העי" רייה — בעיקר פועלי החבל והמים — ב" ראשותו של חבר-הועד-העובדים, יחזקאל מזעקי.

המתיחות גברה, הגיעה כמעט להתנגשות" אגרופים. הפועלים איימו על ראובני במכות" רצת, אילצו אותו לעזוב את המקום, אחר הסתערו על הגנאם השני, מיזכיר-העיר, גר" שון גונזסקי.

(המשך בעמוד 12)

טובים של המנדט הבריטי, בהם נבדל הרבי מן הרב רק ביוז הנוספת לתאורו. הזכרונות הנעימים עוררו את האגודה לצאת לקרב על זכויותיה, להשיב ימים קדום.

"אין זה נכון שחברינו איטיים יותר ב" הנהלת טכסים דתיים", טענו ראשי האגודה, "הם עברו דרך לימודית ארוכה לא פחות מו של חבריהם האשכנזים, שימשו בתפקי" דים וכבדים בארצות-מוצאם."

אולם אגודת-הרבנים" הרבי מקבל 150 ל"י לחודש, וזת סתמיות, קמה השבוע והציעה שלוש הצעות לפתרון הבעייה העדתית המחבלת ב" עבודת-הקודש:

- מינוי שני רבנים עדתיים בכל יישוב.
• או מינוי שני רבנים כלליים שישרתו את בני כל העדות.
• או שהרב ייקבע בכל מקום לפי רוב-

האוכלוסיה. במקרה שאחת משלוש הצעות אלו לא תתקבל מאימים הרבנים הספרדיים להחליף את קוק-היוד, הנעוץ באלית-הרבנות-הרא" שית, בשפוד של פלדה, להקים רבנות ראשית נפרדת משלהם.

יומנים

לקח המערב הפרוע

יומני הקולנוע הביאו לעיני הצופה ה" ישראלי מלחמות רבות. השבוע נסתיימה מלחמה שלא נראתה ביומנים, כי היתה נטר" שה על עצם קיומם.

משך שנים הציגו בתי-הקולנוע בעיקר יומני-תעמולה גרועים מתוצרת ארצות-הבריות, שסופקו חינם אין כסף, הלעיטו את הצופה בתמונות ישנות ודברי-הסברה מ" תקתקים. היומנים העבריים התקיימו בקושי, לא היו טובים יותר, כי נאלצו לכלול כמות עצומה של פרסומת ישראלי.

מקטרת השלום. המצב השתנה אחרי שחברות היומנים המקומיות הצליחו לשכנע את הכנסת לחייב את בתי-הקולנוע להציג יומנים עבריים. החוק טרם אושר, אולם בעלי בתי-הקולנוע, שלמדו את תורת ה" מלחמה מאלפי סרטי המערב הפרוע, הבינו שכדאי לכרות שלום לפני המסלה הסופית. השבוע עישנו את מקטרת-השלום, חתמו